

Η εικόνα που προβάλλουμε...

Πρόσφατα είδε το φως της δημοσιότητας στον ελληνοκυπριακό τύπο, δημοσίευμα από την εφημερίδα "European", που από τον τρόπο που εμφανίστηκε φαίνεται να ξένισε. Μάλιστα η θέση της εφημερίδας, ότι "τα δυο τρίτα της Κύπρου είναι ενωμένα με την Ελλάδα", χαρακτηρίστηκε σαν κάτι "πρωτάκουστο".

Είναι αλήθεια ότι, παρά την τότε επιθυμία της μεγάλης πλειοψηφίας των ελληνοκυπρίων, η χώρα μας ανακηρύχθηκε το 60 σαν Ανεξάρτητη Δημοκρατία και έγινε μέλος των Ηνωμένων Εθνών. Το γεγονός αυτό είναι πλατεία γνωστό και φυσικά και στον άγγλο αρθρογράφο του "European". Ως εκ τούτου ο αρθρογράφος μάλλον δεν αναφέρεται σε μια de jure κατάσταση αλλά προσπαθεί να επιχειρηματολογήσει στα πλαίσια μιας οιονεί de facto κατάστασης.

Θα μπορούσε βέβαια κάποιος να ισχυριστεί ότι είναι κακόπιστος ή ότι αγνοεί τα βασικά χαρακτηριστικά που χαρακτηρίζουν μια ανεξάρτητη χώρα. Είναι η εκτίμηση μας ότι ούτε το ένα συμβαίνει ούτε το άλλο, αλλά πρόκειται για σχήμα λόγου, βασισμένο κατά μεγάλο μέρος σε ισχυρές ενδείξεις..

Πράγματι διαθέτει η Κύπρος όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά, που σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο την κατατάσσουν στα ανεξάρτητα κράτη. Στα πλαίσια πάντα του Διεθνούς Δικαίου, η Κύπρος τυγχάνει επίσης αναγνώρισης απ'όλα τα κράτη, με εξαίρεση την Τουρκία. Ακόμα, απ'όλες σχεδόν τις πλευρές στο εσωτερικό ακούεται διαρκώς πόσο σημαντική είναι η κρατική υπόσταση της Κύπρου στην επιβίωση μας, για μερικούς δεν είναι σαφές ότι η κρατική μας υπόσταση αποτελεί το κυριώτερο στήριγμα ή το βάθρο του αγώνα μας για επιβίωση καθώς και την προσπάθεια επανένωσης της χώρας μας και απαλλαγής της από την κατοχή.

Ωστόσο, ενώ έχουμε πλήρη συνειδητοποίηση της σημασίας της κρατικής μας οντότητας, θάταν δύσκολο να υποστηρίξει κανείς ότι υπηρετούμε αυτή την ανάγκη με συνέπεια και χωρίς αντιφάσεις. Και τούτο γιατί τριάντα δυο σχεδόν χρόνια μετά την ανεξαρτησία, στο μυαλό του μέσου Κυπρίου - και όχι μόνο του Ελληνοκύπριου - δεν έχει γίνει σωστά η διάκριση μεταξύ των πολιτιστικών και των πολιτικών στοιχείων που συνθέτουν την Κυπριακή ταυτότητα.

Αν και οδυνηρό για μας, θα ήταν ίσως πιο σωστό να είχε λεχθεί από τον αρθρογράφο ότι είναι το ένα τρίτο της Κύπρου, εκείνο που βρίσκεται υπό κατοχήν, που είναι στην πράξη ενωμένο με την Τουρκία. Όμως πόσο άδικο έχει ο βρετανός αρθρογράφος, όταν κατοικονομεί ή μεταφορικά ή σε σχήμα λόγου προβάλλει αυτό τον ισχυρισμό, για το ελεύθερο μέρος της χώρας μας και την Ελλάδα;

Δεν έχει η Κυπριακή Εθνοφρουρά Έλληνα αρχηγό, δεν στελεχώνεται από Έλληνες αξιωματικούς και δεν εκπαιδεύονται οι εθνοφρουροί σε ελληνικές μόνο στρατιωτικές σχολές; Δεν κυματίζει σε όλα τα φυλάκια και στρατόπεδα της εθνοφρουράς καθώς και στα εκπαιδευτικά και δημοτικά μας ιδρύματα και η ελληνική σημαία; Δεν φέρουν οι εθνοφρουροί στα πηλήκια τους και τα οχήματα της εθνοφρουράς το ελληνικό εθνόσημο; Στην επίσημη παρουσία της Κυπριακής Κυβέρνησης αλλά και όλες τις περιπτώσεις διεθνούς παρουσίας της Κύπρου δεν ανακρούεται ο Ελληνικός Εθνικός Ύμνος; Δεν έχουμε εισάξει στη χώρα μας τα ελληνικά προγνωστικά ποδοσφαίρου και το λόττο; Μήπως δεν μιλούν οι διάφοροι

έλληνες επίσημοι για το κυπριακό σαν να πρόκειται για εσωτερικό πρόβλημα της Ελλάδας;

Σωστά επιζητούμε σαν κράτος τη διεθνοποίηση του Κυπριακού, γιατί κάτι τέτοιο θα μειώσει τη σχέση αδυναμίας Κύπρου-Τουρκίας και ταυτόχρονα θα εντάξει δυναμικά τη λύση του Κυπριακού στις αρχές που διέπουν το Διεθνές Δίκαιο και τα διεθνώς παραδεκτά πολιτικά πλαίσια.

Η διεθνοποίηση ωστόσο, προϋποθέτει κάποιας μορφής επικοινωνία, που αφήνει να περάσουν όχι μόνο εκείνα τα μηνύματα που εμείς θέλουμε να μεταδώσουμε αλλά όλα όσα συμβαίνουν στη χώρα μας. Είναι μ' αυτό τον τρόπο που πέρασαν εκείνα τα μηνύματα ή ενδείξεις, που επέτρεψαν στον βρετανό αρθρογράφο να επιχειρηματολογήσει ότι τα δυο τρίτα της Κύπρου είναι ενωμένα με την Ελλάδα. Ασφαλώς δεν είναι ορθός ο ισχυρισμός, τουλάχιστον από την καθαρά τυπική του πλευρά. Ωστόσο δεν πρέπει να διαφεύγει ότι η κοινή γνώμη και σίγουρα και η διεθνής, μορφώνει γνώμη και τα κέντρα αποφάσεων ενεργούν, με βάση τις εικόνες που προβάλλονται, το image. Και θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι, στις συναισθηματικές ή παρορμητικές μας αντικρύσεις - για να αρκεστούμε σ' αυτούς του δυο χαρακτηρισμούς - δεν συνειδητοποιεί η ελληνοκυπριακή πλευρά τουλάχιστον το πολιτικό κόστος, που συνεπάγονται πολλές απ' αυτές τις ενέργειες. Ενέργειες που από μόνες τους δεν φαίνονται να είναι σοβαρές αλλά στα πλαίσια μιας σφαιρικής ή συσσωρευτικής θεώρησης, φαίνεται να έχουν σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις στην κρατική μας οντότητα και το ανεξάρτητο της Κυπριακής Δημοκρατίας και να αντιστρατεύονται στην πράξη την ιδέα της διεθνοποίησης.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
27.3.1992